

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Огнените акции на GADI 6

Френските другари осигуряват безплатно осветление на сградата и църквата.

Беркин значи бунт 6

Турските анархисти за масовите акции след смъртта на убитото от полицията 15-годишно момче.

Габриел от Европейския Гулаг 9

Акциите за солидарност с несломимия затворник анархист и неговите другари зад решетките.

Алексей Боровой 10

Представяме най-крупния, след Кропоткин, мислител на руския анархизъм от началото на XX век.

Анархията с една гума 11

„Идеалното общество според анархистите“ с едно изречение, а още по-добре - с една гума.

ТЕМА НА БРОЯ: ЗАПИСКИ ПО БЪЛГАРСКИТЕ - И ДРУГИ - ВЪСТАНИЯ

*Гуми, пеем бунтни песни
и зъбим се на тирани...*

>>> на стр. 7

На нас не ни трябва
тайна вечеря.
При нас Христос
биха го издали
още на закуска.

Слободан СИМИЧ, Сърбия

Карикатура Никола Оташ
Препечатано от вестник Стършел

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Бележки върху украинските събития

В СВЕТИНАТА НА ОБЩИТЕ И РЕГИОНАЛНИТЕ КРИЗИ НА СВЕТОВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ

На тема глобални и регионални кризи на капитализма (гържавен или частен) съм писал неведнъж. Сега трябва да напомня отново, макар и бегло, някои основни исторически факти, които днес почти всички избягват да си спомнят. Без тях обаче трудно можем да се ориентираме в политическия маскарад и медийния водопад от заливащи ни новини, които от четвърт век придружават всички по-значителни събития

на Изток, включително текущите украински.

През втората половина на 80-те години на XX век всеотрядната криза, обхванала „свещената“ империя, се приближава ускорено към кулминационната си точка. По общите признания на ръководните западни и източни политици и политолози, над необятните простори от Владивосток до Берлин е надвиснал призраъкът на Социалната революция. Не-

говото развихряне заплашва с верижна реакция и Западна Европа до Атлантика, която навлиза в първата от поредицата кризи, ознаменува края на „тридесетте славни“ следвоенни години.

През тази перспектива, още през 1975 година някогашният ръководител на източната външна политика на Вашингтон Хелмут Зоненфелд – заместник-гържавен секретар

» » продължава на страница 3

ВЕЛИКИ ЯЙЦА

За „духовното“

Кой знае защо, „духовността“ винаги е свързвана от повечето пишещи по темата с религиозната вяра. Не, не е „кой знае защо“, има си определена цел такава постановка на въпроса. Отговорът е в желанието на т. нар. елити да владеят не само постъпките, но и мисленето на хората. До голяма степен се справят с тази задача. Понеже сегашният тип общество обаче се основава върху стремеж към тотален монопол над всичко, а процесът – по установяване кой именно да е конкретният хегемон, съперниците за мястото на монополист създават илюзия за „борба“, ес-

тествено „в името на народа“.

Проста истина – когато не можеш да ликвидираш корените на проблемите, които предизвикват недоволство, а то прелива в протест с изгледи за дейна съпротива и опити за самоорганизиране за радикална промяна, тогава рецептата е недоволството да бъде удавяно в илюзии, а протестите да бъдат превръщани в карнавал в най-лошия смисъл на думата.

На недоволните се подхвърлят „обяснения“ за бедите им – например че „няма вяра в бог“, следователно, ако изведнъж

» » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Макар Китай да изразходва 3-4 пъти повече енергия от развитите страни за производството на продукция за един долар, ниските работни заплати компенсират с излишък „загубите“ на чуждите и свои капиталисти. Неговите „конкурентоспособни“ стоки позволяват гъмпинговия им износ на световния пазар. Половината от **китайската търговия** се извършва със страните от Югоизточна Азия, с които е образувана **зона за безмитен търговски обмен**, като 60% от вноса за 2003 г. е от Хонконг, Тайван и Южна Корея. Голяма част от него е предназначена за реекспорт. До 2015 г. в зоната трябва да бъдат включени и Виетнам, Камбоджа, Лаос и Бирма.

През 2007 г. е образуван „независим“ **фонд за инвестиции в чужбина** с начален капитал 200 милиарда долара, които през 2010 г. достигат 2,4 трилиона долара. С активите на фонда са придобити, между другото, 10% от акциите на американската банка Морган Стенли. През 2005 г. се правят опити за купуване на американската петролна компания ЮНОКАЛ. Сделката е отказана поради протекционистки протести в САЩ.

С инвестициите в чужбина се създават частни или държавни китайски предприятия. След 2000 година китайското икономическо и финансово присъствие в Латинска Америка (с която търговският обмен надхвърля 100 милиарда долара) и в Африка расте заплашително. Пекин сключва множество договори, като предоставя изгодни заеми (27 милиарда долара за Африка през 2007 г.) и създава съвместни предприятия за разработка на суровинните ресурси в тези континенти. Над 700 китайски предприятия работят в африканските страни, където инвестициите се приемат с радост от туземните власти, защото „тяхното не се губи“, но предизвикват силни протести на работещото в тях туземно население срещу малтретирането и жестоката експлоатация.

Така Китай се отваря за капиталовложенията (инвестициите) на западните капиталисти, за които още Ленин казва, че за няколкостотин процента норма на печалбата са готови да си купят и въжетата, с които ще бъдат... обесени. Същевременно, след приемането си в Световната търговска организация, КННР получава свободен достъп за стоките и капиталите си на световния пазар, от което тър-

говският ѝ баланс е положителен, но проблемът с „въжетата“ остава открит...

Медалът на това ускорено развитие има и обратна страна. Проправеният от „Първия свят“ път, по който Китай върви повече от три десетилетия, може да се окаже загънен или водещ към още по-дълбока „черна дупка на историята“ от тази, която погълна СССР, защото

1) Ускореното развитие на „пазарния социализъм“ се придружава от невиджана досега **социална поляризация**: Китай е на второ място по броя на милиардерите и милионерите, сред които притежателите на повече от 150 милиона долара са се увеличили десетократно за 7-те години след 2004, но е на 127 място по доход „на глава от населението“, а стотици милиони от най-ниските етажи на пирамидата „живеят“ под прага на китайската бедност, която е сравнима с африканската – тоест по-малко от долар на ден.

2) На ръста на икономическото тегло на Китай съответства бързо увеличаващият се **военен бюджет с всички произтичащи от това последици**.

Присъстването на раждането или по-скоро възраждането на една Империя. За да просъществува, китайският капитал се нуждае от контрол над световните ресурси и стратегическите източници и е принуден да търси надмошци над световните икономики, което в недалечно бъдеще ще доведе до неизбежни катаклизми за страната и света.

3) **Неравномерното и изпреварващо развитие на крайбрежните региони** за сметка на континенталните е бремно с центробежни сили и опасности от пропукване.

4) **Роботронната революция**, без която Китай не може да бъде конкурентен на глобалния пазар, ще увеличи застрашително безработицата и опасността от социални експлозии.

5) Евтините работни ръце и стоки на Китай, „отварянето“ на вътрешния пазар за чуждите капитали и излизането му на световния, имат моя „положителен ефект“, че за да бъдат конкурентоспособни, западните капиталисти трябва да понижат заплатите на собствените си работници и да увеличат свръх допустимото броя на безработните сред „нисшите слоеве“ в „Първия свят“. Това ще доведе до **пауперизацията на позатлъстелите му наемни роби**, а тяхното обедняване неизбежно ще изостри класовите конфликти там.

Социална стратификация и поляризация (по доходи) на „реформираното“ китайско общество

През 70-те години на ХХ век 74% от населението на Китай е живяло под прага на бедността (с по-малко от 1 долар на ден). Казивните китайски статистики твърдят, че днес в тази категория са само 15%. По данни на Световната банка, броят на китайците, **живеещи под китайския праг на бедността, е 350 милиона души**. През 2003 г. над 30 милиона са „живели“ с по-малко от 77 долара на година, други 21,5 милиона в селските райони оцеляват с по-малко от 90 долара, а 35,5 милиона живуркат с около 125 долара годишно. „Индексът на социалното неравенство“ се е покачил от 33 на 47 (колкото е в САЩ, което свидетелства за **еднаква класова диференциация**). На другия полюс на КННР се извършва **ускорена центрация и централизация на богатствата**. Обитаващите горните пластове на социалната пирамида са 8,6% от населението. Те притежават над 60% от финансовия капитал и доходите им продължават да „растат лавинообразно“, докато най-бедните 10% продължават да обедняват. Разликата в „средните“ доходи между двете категории се е увеличила над 200 пъти. Броят на милиардерите в долари се е умножил от трима през 2004 г. на 106 през 2007 г., за да достигне 146 през 2008 г. Само за 2009 година броят им е „скачил“ от 173 на 314, докато за същата година милионерите са били 1,11 милиона. По този „показател“ Китай е на **трето място** след САЩ (с 5,5 милиона) и Япония (с 1,5 милиона милионери), но с пет пъти повече отколкото са във Франция. През 2006 г. те са били „само“ 300 000, тоест за една петилетка са нараснали с близо 400%, тоест растат много по-бързо, отколкото БВП. Това – увещаватни западните политолози и синологисти – свидетелствало за „промяна в манталитета на китайците, които посрещали и преграждали с радост успеха на своите предприемачи – двигател на китайската експанзия“.

Ето и няколко илюстрации: в Шанхай богатствата на новобогатите (мъже и жени) растат по-бързо от баобаба. В строителството са вложени 400 милиарда евро. В автомобилостроенето Т. Ж. Рен, шанхайски гангстер с американско гражданство, продава годишно хиляди „пършета“ и състезателни автомобили. Друг негов колега – концесионер на марката Бентли в Пекин – продава на година 728 лимузини

по милион и 200 хиляди долара парчето. В тази търговия Китай отново е на трето място след САЩ и ФРГ, като се предвижда до 10 години да ги загмине. В авионавтиката Тянь Ю, започнал с продажба на 400 хиляди вертолети-игралки с дистанционно управление, се надява през следващите три години да продаде 1000 истински, едно- или двуместни, автоматично пилотирувани самолета. Небивал разцвет преживява и търговията с луксозни стоки (парфюми, бижута, крокодилски дамски чанти, модни костюми и т. н.) В тази сфера Китай вече е на трето място в световната класация...

В шанхайския инкубатор китайските милиардери се излюпват във вносно-износната търговия или във финансите. Банки, приличащи на катедрали, се издигат в този най-богат китайски град, където „гъстотата“ на милиардерите и милионерите в Китай е най-голяма. По неофициални сведения, преобладаващата част са номенклатурчици, тяхното потомство или подставени лица – всички тръгнаха преди 30 години „от нулата“ според легендите. Новобогатите имат вкус към замъци в стил „мутробарок“, но втората генерация на изтърсачите им завършва най-престижните западни университети, научава тайните на функционирането на машината за правене на пари, смесва се със световния ултрабуржоазен хайлайф, шлифова се, като оставя в миналото недогляданите маниери и маоистките копринени униформи на бащи и деди. Те пазаруват в най-луксозните бутици на Картие и Патеке Филип, чиито часовници струват доживотен каторжен труд на дузина квалифицирани китайски работници, хранят се в най-скъпите западни ресторанти с меню на цена от 10 средни годишни заплати. Сред тях има колекционери на картини от XIX век, които притежават собствени частни галерии. Те стават „меценати“ и едничката им грижа е „изкуството и смисълът, който могат да придат на живота си“.

За проектирането и обзавеждането на своите жилища тази „златна младеж“ кани английски архитекти и „дизайнери“. Във финансовия център на Шанхай Пудонг – „китайският Манхатън“ – един петстаен мезонет от 980 квадратни метра върху терасата на небостъргач, декориран изцяло от Версаче, струва 25 милиона долара. За няколко години цените на подобни „жилища“ са се повишили 50 пъти. Сред клиентите има и „патриотични“ спекуланти, дошли от Хонконг,

Тайван и другите части на китайската диаспора. „Хоби“ на свръхбогатите е покупката на антики, сред които особено се ценят китайският порцелан от древността. Докато „висшите“ практикуват луксозен „секс-туризъм“ в Тайланд, Малайзия, Австралия, Нова Зеландия или Южна Африка, „Средната класа“ се задоволява с вътрешния туризъм, който е по-добра на около 7% от китайците.

В раздела „Новини от Китай“ на брой 10 от ноември 2006 г., списание China Analysis повдига воала над най-перверзните и най-тъмни страни на „реформите“ на Дън и неговите следовници. Там се публикуват и отговори на въпросите: **„Кои са китайските богаташи? Как са станали толкова бързо, така богати? Каква е истинската им власт в обществото? Какви са ангажиментите им спрямо диктатурата?“** Те са започнали „кариерата“ си в края на 70-те години, когато частният сектор се разглежда в официалните документи на китайската компартия като „допълнение към държавния“, за да стане по-късно „важна част от икономиката“, а накрая – „основа на икономическата система“. В този сектор се формира класата на китайските капиталисти. Според анкета на хонконгския ежедневник Синтао Дейли, осъществена от изследователските центрове на Партийната школа и Отдела към Съвета за държавните дела, **90% от богатите китайци са дечица и внучета на висши партийни и държавни функционери**. Членовете на тази легална или поне „изглеждаща така“ класа са едновременно бюрократи и капиталисти. Тяхното богатство зависи от властта на семейния кръг.

В днешен Китай властите продават скъпо и прескъпо доходите ръководни длъжности в митническия контрол, чуждестранните инвестиции, управлението на заемите от банките, търговете за разпределение на договорите за държавни поръчки, контрола на финансовите спекулации и хазарта, и др. – постове, които улесняват и ускоряват забогатяването. За да се получи разрешително или договор за строеж, е необходима подкрепа на политическата власт. От своя страна, местните чиновници са заинтересовани от рушветите, комисионите и финансовата подкрепа на частните предприемачи. Това размива границите между политическата и икономическа власт, двете се преплитат и обедняват отново върху „базата“ на частната собственост. •

(следва)

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Бележки върху украинските събития

» » продължава от страница 1

на Хенри Кисинджър – заявява, че „подобен сценарий може да струва на САЩ много по-скъпо от една Трета световна война“. Той предлага (в доклад пред американския дипломатически „елит“) да се окаже помощ на „съветските“ ръководители за реформиране на Империята с оглед установяване контрол над зараждащата се революционна ситуация.

Десет години по-късно опасността от социална революция на Изток става съвсем осезаема. Това открива „епохата на перестройката и гласността“, чийто начален тласък е даден от Центъра на империята – Москва.

На финала, при посещението на последния генерален секретар на КПСС и първи президент на СССР, Горбачов, в Източен Берлин през месец октомври 1989 г., на въпроса на източногерманския диктатор Хонекер: *Другари, защо отстъпваме без бой?*, идеологът на „перестройката“ Александър Яковлев му отговаря, че „в СССР зреє революция, в сравнение с която октомврийската ще прилича на буря в чаша вода“.

За да избегнат опасността за господстващите класи на Изток и Запад от тази ре-

волюционна развръзка, Москва, Вашингтон и Брюксел стигат до договаряне на условията за капитулацията на СССР в „студената война“ и за съвместно контролиране, управление и преодоляване на най-опасната криза за световния капитализъм през ХХ век.

Днешните източноевропейски общества, включително руското и украинското, създадени върху развалините на империята в нейната метрополия и бившите ѝ колониални периферии („съветска“ и източноевропейска), са резултат от тези договорености. Съгласно тях, империята прекратява своето съществуване, но мутирацията партийна, военно-полицейска, стопанска и административна номенклатура получава подкрепата на „Запада“ за съхраняване на господстващите си позиции, за необезпокояването си трансформиране в „червена буржоазия“ или пазарно-демократична олигархия и карт-бланш за безпрепятствена експлоатация на „отечествените“ пролетарии.

Няма да се спирам върху четвъртвековната история на последвалите социално-икономически и политически промени, извършени под ръководството на Горбачов, Елцин и Путин в разпадналата се в про-

цеса на реформите империя. Това би означавало да се изброят и анализират съществени моменти от обратния „мирен преход“ от държавен към частен капитализъм, посредством приватизацията на държавната собственост и трансформацията на диктатурата на номенклатурата в „пазарно-демократична власт на олигархията“. Настоявам обаче, че всеки анализ на събитията на Изток, включително на украинските, които не вземе под внимание тяхната предистория и създаденото от нея днешно „постсъветско общество“, неизбежно ще стигне до фалшиви изводи. Особено, ако сведенията, данните и фактите за събитията и процесите, се основават на информация, заимствана от зависимите и казионните медиуми.

В досегашните ни опити да се ориентираме в украинските събития и да вземем анархистическа позиция спрямо извършваните се процеси и участвалите в тях сили, се очертават две противоположни тези:

Теза 1: В Украйна се е извършила „държавен профашистки преврат“, вдъхновен и поддържан от „Запада“ (най-вече от САЩ), който сваля от власт един законно избран прези-

дент (Янукович) и неговото правителство, с цел овладяване контрола над голямата експортна република“ и вкарването ѝ в ЕС, като част от глобалната му стратегия за световно господство, главното препятствие към което е путинова Русия.

Поради нахлуването на путиновите спецназ (части със „специално предназначение“) в Крим обаче и „символичната реч от 18 март“ на попълковника от КГБ, настанен в покоите на Романовци по договореност с Елцин от колегите-копи, „се твърди с увереност, че Западът е претърпял тежко геополитическо поражение в Украйна, че Американската империя върви към своя залез и че статуквото, което гарантира българският „Преход“ и резултатите от него, вече не съществува“. Негласно се погръбча, че очакването ни светело бъде отново (за пети пореден път след 972 г., 1878 г., 1944 г. и 1989 г.) е гарантирано от покойната империя, възкръсваща като феникс от пепелта.

Теза 2: В Украйна „народът“ е започнал дългоочакваната от нас революция, която на сегашния си етап е само „буржоазно-демократична“. По аналогия с Руската от 1917-1921 г., може и

следва да работим за придвижването ѝ от наподобяващото някогашното февруарско начало с княз Лвов, Милюков и Керенски към следващия етап или етапи на революцията: ленинско-октомврийски и махновско-кронщадски. Желателно е това да стане със съкращаване на втория и озоваване директно в нейния трети етап, за да попречим на фарсовото повторение на историята отпреди сто години, когато болшевиките спират на полупът великата революция и я превръщат в кървава контрреволюция, завършила след седем десетилетия с мизерно фиаско.

Ще разгледаме последователно аргументите в полза на двете тези. За един точен анализ нямаме достоверна информация, за да изключим априори хипотезата, че събитията в Украйна са съвместно дирижирани „активно мероприятие“ на „Запада“ и „Изтока“, продуцирано от заплахата на навдигащата се нова кризисна вълна, която може да се окаже по-поразителна и разрушителна от разляната и разпилена революционна енергия през последното десетилетие на миналия век, макар за тази хипотеза също да има определени основания и симптоми.

» » продължава на страница 4

ВЕЛИКИ ЯЙЦА

За „духовното“

» » продължава от страница 1

се сбобием с такава, вероятно като си я купим от църковниците или водачите на „опозиционните“ секти, „всичко ще се оправи“. Или че върху банкнотите и документите ни за самоличност имало „негативни символи“, които „влияли“ и разваляли иначе изконно хубавия ни живот. Значи, още по-лесно щяло да стане – променяме картинките върху парите и личните карти, „връщаме се към традиционните ценности“ и в реките потича бира, а от небето ваят кебапчета, работодателите „плащат добре“, политиците „пишат справедливи закони“, бюрократите се скъсват да угодят на „негово величество Гражданина“.

Това са толкова смешни заблуди, че наистина би било смешно, ако не беше тъжно – голяма част от населението им вярва.

Когато все пак избие недоволството като гной над превръзката от илюзии, когато мърморенето се превърне в гръмки викове по площадите, веднага се намира друг вид запущалка – свирката, през която да излезе гневът, за да не стане на реално пряко действие – например превземането на предприятие за пряко стопанисване от трудовия

му колектив или прогонване на корумпираните ченгета от градски квартал и патрулиране на доброволни отряди за опазване на обществения ред, като самите принципи на този „ред“ не се вземат от приумичките на кмет, министър, депутат, а се формулират от събрания на жителите на квартала. Смътният стремеж към вземане на нещата в свои ръце бива запущан първо със заклинания „никъде по света не правят така“, а после и с предложения вместо да се върши логичното, да се крещи за оставка, за „нов морал“, за „нови лица“ – т. е. действието се подменя от месене на същите карти и последващото им раздаване за нов кръг от играта. Докато правилното е изхвърляне на тостето, отказ от игра, в която печелят неизменните раздавачи.

Кога в миналото „истинската вяра в бога“ е решавала проблемите на нищетата отвъд праговете на богаташките крепости? Освен да примири масата народ с теглилата, които му се „падат“, нима има друг ефект от подобна „духовност“? Историческите летописи изобилстват с хленч, че „забравиха хората духовното и настъпи мизерия“. За отворените очи и непроглушените уши обаче

е очевидно – мизерията е причината за разочарованието в „духовните принципи“. В несъответствието между думите на „пастирите“ и техните дела. Покварата тук е, че плесът хуква да подражава на патрициите, на тяхната алчност и безочие, защото така се издигат, така утвържат привилегиите си – чрез наглост и жестокост, колкото и храмове да издигнат с оскубаните от поданиците си средства. Охолството на „духовните водачи“ пред сиромашията на „стадото“ кара народа да се крие, вместо да се бие срещу византийски, османски и съветски завоеватели. Строителството на Забранения град в Пекин е било също с „духовна цел“ и коствало страдания на милиони, за да може тогавашният китайски император да легитимира узурпирането на трона. „Духовните изисквания“ непрекъснато влизат в конфликт с поведението на хората – нима това не е симптом, че са противоречали на интересите на мнозинството, облагодетелствали са малцина за сметка на останалите?

Традиционните ценности, когато решават проблемите на хляба и свободата – за всички да има от едното според потребността, от другото – по равно за всички, може

да бъдат истинска духовна основа. Ценности като съгласие, солидарност, взаимопомощ, взаимно уважение заради лични качества, а не в зависимост от социално положение. Апологетите на „духовното“ обаче рядко посочват именно тях, но изтъкват други: подчинение, примирение,

„служба на отечеството“. При това задълженията „по служба“ са разпределени в полза на имащите, а правата – в ущърб на нямащите.

Ако „духовното“ оправдава несправедливостта, нищо духовно то не съдържа, пак е една измама. •

Шаркан

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Бележки върху украинските събития

» » продължава от страница 3

Започваме с разбора на първата теза.

Един държавен преврат се извършва от „силите на реда“, на първо място спецчасти, полиция и служби. В Украйна действията на „улицата“ са насочени срещу тях, защото последните са на страната на съборената власт.

Плашилото „фашизъм“ в украинските събития, напомня досадно „соц“-миналото, когато всяко недоволство и брожение в „предния двор“ на „Третия Рим“ (или Московската империя) се обясняваха с „намесата на западния (американски) империализъм, в съюз с навдигащата глава фашизъм, във вътрешните работи и в мирния живот на трудовете хора“.

Макар империята да е мъртва, труповете на старите маркс-ленинско-сталинови агитпропи още шават. Ако в „постсъветското пространство“ има фашизъм, той не е вносен, а е местен продукт. Тоест, разлагащите се държавен капитализъм и неговата диктатура пораждат, създават или се нуждаят от „фашизъм“, а коя е господстващата класа, която финансира, обучава, организира и снабдява с кадри фашизоидните образува-

ния и прояви и какви са нейните цели би трябвало да е ясно и за „социално-революционните анализатори“.

Един от формалните поводи за протестите в Украйна е отказът на Янукович да започне преговори за присъединяването на Украйна към ЕС. Не толкова привлекателността на „Запада“ обаче, колкото бягството от мечешката прегръдка на традиционната освободителка на народите (особено на славянските!) отваря бутилката с духа на бунта. Да се говори за „еврофашизъм“ и да се твърди, че в сегашния си вид и стадий ЕС работи за включване в границите си на един фашистки режим, е несъстоятелно. Това свидетелства за идеята ницета и неспособността да се анализира новата и може би последна фаза на глобалния капитализъм. ЕС и фашизмът са взаимно изключващи се. На територията му и днес (след 70 години!) продължават да преследват и да съдят за престъпления против човечеството малцината оцелели нацисти. През 2000 година ЕС бойкотира дошлия на власт чрез парламентарни избори австрийски неонацист Йорг Хайдер и го принуждава да подаде оставка само заради своето прона-

цистско говорене. Когато крайно десните партии от рода на „Националния фронт“ във Франция набират сила, традиционните „левица“ и „десница“ се обединяват срещу им в общ електорален блок. Раздвояването на „фашистката опасност“ от края на Втората световна война насам (както и възкресяването на „комунизма“ след Студената война) служи за отвлечане внимание от „масите“ и на еснафите от собствените им проблеми, за които в днешното общество няма друго решение, освен революционното. То цели да забравим, че в наше време финансовият капитал и неговата пазарна демокрация притежават много по-мощни и ефикасни средства и методи за установяване на тоталното си господство над пролетариата, непрекъснато увеличаваща се лумпенпролетариат и междинните слоеве, които обединявам с общото понятие „Пето съсловие“. Познаването на това общество с неговите класови противоречия, тенденции и граници на развитие е ключ за разрушаването му!

Затова, вместо да повтаряме анализите „анализи“ на корумпирани журналисти, политолози и социолози и да заим-

стваме пропагандни клишета от антифашистката фразеология, с която днес си служат путиновите агитпропи, за да мотивират и поощряват великоруските шовинисти и да оправдаят агресията на Москва, е по-добре – макар и трудно – да се научим да проникваме в същността на явленията, процесите и събитията в капиталистическото общество от XXI век и така да правим верни заключения и ефикасни изводи за революционната ни борба срещу него.

Не отговарят на фактите твърденията, че стандартът на работническата или по-общо на „нисшите“ класи в една страна зависи от това дали тя е във или във ЕС. Данните на статистиката са красноречиви: за България, Албания, Русия и Украйна минималните заплати през 2013 г. в евро са били съответно: 174, 142, 118 и 107, а за Люксембург, Швейцария, Ирландия, Сан-Марино, Франция, Великобритания, Малта, Гърция – 1921, 1920, 1461, 1440, 1430, 1198, 697 и 586 евро. Доходите на „нисшите“ в едно предприятие, бранш, окръг, страна или регион – в ЕС или извън него – зависят от степента на експлоатация, от съпротивата на експлоатиранията срещу нея и

от интензивността, организираността и обхвата на тяхната класова борба.

За обедняването на масите не е нужно да се чака влизането в ЕС и започването на приватизацията. В Украйна, Русия и в много други бивши или настоящи „соц“-страна, в границите на пост-„съветското“ пространство или извън тях, тя е извършена отдавна. Не е тайна – от кого и в чия полза. Неин плод е невероятният брой мултимилардери, които процентно на населението са повече и по-богати от тези в най-развитите капиталистически страни, и то на фона на една африканска мизерия на туземния плембс.

Безработицата е неизбежен спътник на държавността и на капитализма. Докато се съхранява днешната социално-икономическа и политическа организация на обществото, с неговите йерархия, бюрокрация, частна и държавна собственост, капитал, наемен труд, стоково стопанство и пазар, тя ще се увеличава непрекъснато вследствие Роботронната революция, въпреки временните флукуации. При Ленин, Сталин и наследниците им проблемът се „решава“ с мобилизация в „тру-

» » продължава на страница 5

ПРОБЛЕМСКИ

Нихилизъм ли владее младите?

Преди почти точно 4 години екип от „експерти“ представи на „кръгла маса“ в Националната спортна академия резултати от социологическо проучване за това как „съвременната младеж вижда себе си“.

Оказало се, че младежите у нас имат високо самочувствие на „по-освободени от повъзрастното поколение“. Авторитети като семейство и училище не се признават. Спортването или е мания, или е занемарено напълно. Сексът не е част от чувствена връзка, а вид забавление. Няма уважение към възрастните, но и възрастните не зачитат младежта.

Държавата се разглежда като нещо далечно и абстрактно. Много са мненията, че държавата е длъжна за всичко, което се случва.

Типична е пасивната позиция към обществените проблеми, към политиката. Не били патриоти, защото няма много как да защитават. Изпитват недоверие към закона и прилагането му.

Социолозите квалифицират това като „нихилизъм“. Тревожат ги липсата на „почит към историята, реда и законността“, че гонят „егоистични сребнави цели“.

В същото време обаче посочват, че „ценностната система на младите българи е изградена върху парите, а мечтите им са свързани с идеята

за забогатяване“, за предпочитане извън България.

21% от младежите няма да работят, ако имат достатъчно пари. 67% биха работили, дори и да са материално осигурени. 69% предпочитат да изберат платена пред интересна работа, а 20% биха избрали по-интересна работа с по-ниско заплащане.

По отношение на изкуството най-предпочитана е музиката. 23% четат в момента книга, 41% не си спомнят последната прочетена.

Коментар:

Претенциите за освободеност остават наистина само претенции, след като цари равнодушие към общественото, след като очакванията са свързани с „държавата да вземе мерки“.

Упрекът към младите, че не вярват в реда и законността също е странен, при положение че „редът“ нито зависи от тях, нито имат желание да му влияят. Налице е резултатът от възпитанието, от социално-икономическата обстановка.

Погрешно е употребен терминът „нихилизъм“, който значи отричане на всичко, търсене на алтернативи, стремеж към разрушаване на неприемливото. Младите обаче не отричат всичко, те имат ориентири – същите като на управляващата класа, те имат ценности – тези на капитализма, те демонстрират поощ-

реното от държавата поведение – да не правят нищо, да се приспособяват към наложената отгоре „законност“ – изцяло егостична и сребнава, но натруфена до немай-къде.

Почит към каква история може да има, след като тя е митологизирана, преподнасяна не като анализ на минали събития с честно излагане на всички важни факти, а като оправдание за една или друга политическа доктрина – с предпочитание към доктрините за „единение на народа“ или нещо друго?

Кръглата маса в НСА през март 2010 стига до становището, че е „нужно да се опълчим на новите варвари, които рушат духовните устои на нацията и изконната почтеност на българина“.

Варварите са управляващите, варварска е самата система на икономическа и политическа конкуренция, стегната в йерархична пирамида. В отношенията началник-подчинен няма нито почтеност, нито „духовност“. В конкурентната борба – още по-малко, даже на против – всички хватки са допустими, победителят е прав всякога. Честността си е отишла и от спорта, откакто там се въртят големите пари.

Опълчването срещу несправедливо разделение на труда (едни командват, други бачкат, първите вземат всичко, вторите прегръщат трохи), срещу привилегията на „избра-

ниците“ в политиката да вършат каквото им скимне, избличаването на лъжката, че има само две положения: нахранен в затвора или гладен на свобода – ето това би било действие в правилна посока. Докато „единство на нацията“ означава примирение с това, че българските работодатели изцеждат българските работници, българските банкери оплитат българските граждани с непосилни дългове, а българските политици узаконяват цялото безобразие. Българската православна църква пък благоговая неравенството.

„Само ако сме патриоти ще престанем вече да търсим по-редния си нов господар!“ е един от коментарите в пресата след публикуването на проучването. Чудесно звучи, но става дума за „външен“ господар. Съществуването на „вътрешни“ господари, баш патриоти, не се осъжда. Но щом вътре в „нацията“ има вождове и чорбаджии, чието мнение е всичко, а гласовете от народа следва да бъдат само одобрителни, идеята за търсене на външен покровител е повече от естествена. Особено когато дребейството на патриотичните големци превишава нивата на търпение. Тогава започва търсене на „не толкова лаком“ господар. Понеже всички вътрешни са ясни и познати, погледът се насочва към „цивилизованите“ външни.

По този начин е формативно съзнанието на младите днес – продължение на убежденията на сегашните „възрастни“.

Така е било преди 4 години. Проучванията от 2014 г. показват същото, а именно: капитуляция, бездушие и примирение. Нищо общо с нихилизма, който е в началото на узряването на масовото съзнание, че след като нещата не се случват както ни се иска, те трябва да бъдат променени из корен. Фасадното преобаядисване не помага, основите и носещите колони гният и вероятността постройката да се срути върху главите на млади и стари нараства.

Лошото е, че след като рухне, навикът (и подхвърлянето на наново начертани стари проекти) може да тласне оцелелите към построяване на същата по тип сграда. Тя пак ще е неуютна и опасна за мнозинството бъдещи поколения, разкошна само за малцина – при това същите малцина, които са рахатували и в старата.

Какво уважение тогава може да има от утрешните млади към днешните строители на нова душеубка? И каква „почит към историята“, от която не са направени никакви изводи? От която са изхвърлени делата, мечтите, успехите и провалите на революционерите? •

Васил Арапов

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Бележки върху украинските събития

» » продължава от страница 4

довите армии", с робски труд в концлагерите или с крепостен – в колхозите, совхозите и по „великите строежи на комунизма“, както това е ставало през робовладелството и феодализма.

Така наречените обществени услуги в класовото общество (дори когато са „безплатни“) са етажирани. Ако капиталът и държавата имат нужда от здрави работни ръце, крака и глави и от тяхното „възпроизводство“, те са принудени по един или друг начин да плащат за здравето, храната и отглеждането на следващото поколение наемни роби. Огържавените „услуги“ са най-евтините за господарите, защото те заплащат най-скромно труда на извършващите ги.

Колкото го етажите, трябва да напомня, че при социализма „бачкаторите“ прекарват отпуските си (когато стигнат карти и за тях) в палатки и бунгала-кочини, докато за „правоимащите“ се строят резиденции като „матовите“, оградени с морени палати за „обкръженето му“ или вили за върхушката, които народа нарича „гимназии“.

Лечението и медикаментите са едни в селата, амбула-

ториите в паланките, в провинциалните поликлиники и „болници“-морги и други – „животоспасяващи“ и луксозни – в тези на МВР, Военната или Правителствената болница. При 300 хиляди със сърдечно-съдови заболявания, капацитетът на „Чирковата клиника“ е 300 операции годишно! Поравните и „отговорни другари“ се изпращат в първокласните болнични заведения на „прогнилия Запад“, където за легло и медицински грижи се плащат по 1000 и кусур лева на геноношице „по второ направление“ (над 1500 щатски долара).

Сигурно ще възразят: „Да, ама сега е още по-зле“. Отговорът е: „Да, но за сметка на това изтърсащите на „правоимащите“, на преторианците и на агентурата им днес живеят още по-разкошно и разгулно от своите бащи и деди“.

Относно убийствата на Майдана, по-важен от въпросът в чий интерес са, е кой ги извърши? Чи са тези „мътни и кървави снайперисти“ и ако е трябвало да се стреля с провакационна цел в тълпата или в „беркутията“, защо са необходими снайперистки? Не е ли по-лесно с картелници? Тайна си остава и как „наглата и безцеремонна намеса на САЩ и ЕС в ук-

раинските събития доведе до такава тежка криза, придружена с кръвопролития и убийства? Досега фабриката за „обществено мнение“, която произвежда само инсинуации и дезинформации като тези за Катинската гора, още не е представила доказателствата си.

Важни са и такива въпроси: Как едно нищожно малцинство от „добре организирани, натренирани и мотивирани протестиращи бандити“, въпреки манипулациите и дезинформациите на частните и „обществените“ медии на олигархията и въпреки страха от държавата, успява да извърши „преврат“ срещу добре организирани спецчасти, военни и полицейски сили на властта с нейната милионна армия от чиновници и доносници?

Как с телефонни разговори от Вашингтон или Брюксел може да се подготви един „преврат“ в съседната на Русия Украйна, да се събори нейното „законно избрано с избори правителство“ и да „се подгредят листата на бъдещето“?

Какви и откъде са данните и доказателствата за финансовата, оръжейната и военната подкрепа на превратаджите от „американци“ и „европейци“?

Откъде идва „увереността“, че путиновият спецназ е влязъл в Крим, за да респектира шпицкомандите на Десния сектор и да предотврати по-мощно кръвопролитие и защо, след като „законната власт“ избяга, не го извършиха в другите части на Украйна, където няма спецназ?

Защо старите жангарми, по заповед на новата „фашизоидна“ власт, изземват оръжието на „десния сектор“ и започват изтребление на активистите му?

И накрая още един въпрос, за да приключим, защото бележките рискуват да се превърнат в брошура: кой изпрати по мегданите поповите с кадилниците, които, както се знае от отварянето на полицейските архиви, независимо от „религиозния ренесанс“, навсякъде в „постсъветското пространство“ бяха и си остават агенти на КГБ и на филиалите му, въпреки тяхното „демократизиране“ и префасониране?

В други статии ще разгледаме „революционната интерпретация“ на украинските събития, както и твърдението, че глобалното (или регионалното) „геополитическо статукво вече не съществува, е нарушено или променено, поради нахлуването на путин-

ските спецнази в Кримския полуостров и „символичните му речи“, които, ако и да не „разтърсиха из основи световната политика“, били премахнали... „гаранциите за българския Преход и резултатите от него“.

След това ще се опитаме, ако има желаещи, със съвместни усилия да построим нашата анархистическа и интернационалистическа позиция за нетривиалните събития в една комплексна и комплицирана вътрешна и международна ситуация, която (засега и, може би, за следващите няколко години) е трудно да наречем революционна, защото не се е достатъчно... „анархизирала и глобализирала“... Както и да гадем отговор на стария-нов въпрос: **какво да правим** до това време?...

Колкото и да е печално, че си губим време за подобни „дискусии“, трябваше да поставим тези въпроси, за да не изглеждат нашите „хладнокръвни или пламенни социално-революционни анализи“ и прогнози като тези на храбрите войници Швейк в кръчмата на Паливец след убийството на ерцхерцога Фердинанд в Сараево, макар приликата с тях да не е най-голямата им беда... •

Георги Константинов

ФИЛОСОФИЯ

Новата стратегия на Ричард Улф

Преди всичко трябва да отбележа, че Ричард Улф е интелигентен човек. Вади си хляба с преподаване на марксизъм и най-вече на марксисткото разбиране за икономиката. Някои от лекциите му се четат публично на места като Брехт Форум в Ню Йорк и се разпространяват в Интернет.

Марксизмът на Улф сам по себе си се различава от класическата „партийна школа“ у нас и може би заслужава отделно обсъждане, но тук ще се спрем на нещо, което той нарича „нова стратегия за работническото движение“. „Работническото движение“ само по себе си не може да бъде основен предмет на нашите изследвания, защото ние не се борим за диктатура на пролетариата (работническата класа), а за превръщането на всички хора в господари на собствения им живот. Хора, които преживяват, като продават нискоквалифициран труд дори в най-развитите страни като САЩ, наброяват една трета от населението и изглежда, че засега не бихме могли да говорим за революционни промени без тяхно участие.

Участието на работническата класа в евентуални революционни промени зависи не само от пропагандата на властените класи, но и от алтернативите за едно удовлетворително бъдеще, които стоят пред нея. Една та-

кава алтернатива описва Ричард Улф. Целта на този текст е да я анализира и да определи доколко тя може да се превърне в реалност през идните години.

Улф започва със състоянието на работническото движение в САЩ. Според него то е в „упадък“ през последните 50 години. Ярък пример е процентът на работници, които членуват в профсъюзи – 25-30% в държавния сектор и едва 7% в частния. При това тенденцията е тези числа да намаляват.

Причината за слабостта на работническото движение е в неговата неефективност. От 1970-те години насам заплатите на работниците в САЩ практически престават да се покачват, докато печалбите на корпорациите продължават да растат. Тези печалби дават възможност на собствениците буквално да плащат, за да порежат допълнително работниците и дори да натиснат заплатите им надолу – било чрез средствата на политиката, било чрез принудата на глота.

Улф илюстрира тезата си с прост пример. Ако една компания има възможност да премести производството си от САЩ в Китай например, заедно с него се местят работните места, местят се и данъчните приходи. Затова не само профсъюзните сдружения, но и местните власти нямат из-

бор, освен да направят нужните отстъпки пред корпорациите. След което... да направят нови отстъпки.

Професорът не се опитва да препоръчва нова стратегия на властите, ограничава се с препоръка към работническото движение, която определя като „демокрация на работното място“.

Отново прост пример. Компанията Х „си тръгва“, тя остава фабриката, офиса и магазина си. Работниците ги отварят наново. Създават „колективно, управлявано от всички работници предприятие“. Няма вече борб на директорите, има съвет на работниците, който да решава как да се управлява предприятието. Местната общност подкрепя предприятието, то от своя страна създава работни места и плаща данъци на държавата, за разлика от лошите, йерархично управлявани корпорации. Звучи чудесно, само че... не се случва.

Работническото самоуправление не е съвсем непознато днес. В САЩ и в Западна Европа съществуват множество големи и малки предприятия, управлявани от своите работници. В някои страни подобни инициативи дори се превръщат в спасение за работнически колективи, „изоставени“ от доскоронните си работодатели. Дори в Аржентина, където се зароди цяло „движение

на пикетеросите“ обаче, то не доведе до масовизиране на явленията, а до смяна на президента. Доколкото знаем, в победните страни дори не може да се говори за подобно движение. Изглежда факторите, които възпират успешното установяване на „демокрация на работното място“, са достатъчно значими, за да превъзмогат нуждата от нея.

Преди всичко нека отбележим, че Улф не отваря и дума за унищожаване на капитализма. Напротив, той се старее да ни убеди, че новата форма на управление на предприятията ще бъде достатъчно конкурентоспособна в настоящата икономическа система. Историята обаче учи, че капитализмът трудно се погажда с демократията. Така че, за да си прави някой експерименти с работническо самоуправление, трябва да си подсури капитал – от всички видове.

Улф предлага вземането на изоставената собственост – машини и помещения (макар че съвременното строителство и промишленост също се ориентира към преносимостта и все по-често машините и помещенията също се озовават в Китай). Да допуснем, че в САЩ може да се случи подобно нещо и то да бъде подплатено и утвърдено юридически, както в Аржентина управляващите благоволиха да узаконят някои подобни окупации в ин-

терес на работниците, които имаха да събират значителни дългове от работодателите си. Освен този производствен капитал обаче има и други видове капитал, с които работниците трудно биха се сдобили.

Единият вид, може би неочаквано за някои, е „човешкият капитал“. Обикновено уволненията текат „на порции“. Когато една „порция“ работници биват уволнени, значителна част от тях си намират нова работа, други мигрират, трети се преквалифицират. Когато работата опре до заземане на фабриката от страна на работниците, може да са останали твърде малко заинтересовани – в САЩ безработицата в момента е около 7%. Едва ли много от бившите служители биха рискували да се хвърлят в подобно начинание (което, забележете, традиционно започва с една незаконна окупация), при положение че са намерили по-сигурна алтернатива. От друга страна, тенденцията към все по-високотехнологично производство намалява броя на работниците, но пък засилва ролята на високвалифицираните специалисти, които биха имали много по-малко финансови мотиви да се включат в рискования опит за самоуправление. •

(следва)
Златка

БОРБАТА СРЕЩУ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Преките действия на GADI във Франция

През януари 2014 г., „Интернационалните групи за преки действия“ (Groupe d'Action Directe International – GADI) поемат отговорност за нападения срещу държавни сгради със запалителни устройства в град Тарб, юго-западна Франция:

Поемаме отговорност за огнената атака срещу казарма на френската армия (тази на 35-ти въздушно-десантен полк в Тарб) на 27 декември 2013 г.

Също така поемаме отговорността за нападение със запалително устройство срещу затвора в Тарб на 25 декември 2013 г.

И двете нападения са извършени в знак на подкрепа и в отговор на международния призив за солидарност с петимата анархисти, арестувани в Барселона, както и в знак на солидарност с всички наши братя и сестри анархисти, намиращи се в терористичните затворнически учреждения на държавите.

С тези акции искаме да заявим и на френските фашисти, че улиците вече не са техни. Времената, в които можеха безнаказано да убиват, свършиха...

Призоваваме всички наши другари да отмъстят за смъртта на Климент Мерич (15-годишно момче, убито от неонацисти в Париж през юни 2013 г.) с кръв за кръв.

Призоваваме всички другари да се организират и да се въоръжават.

Смърт за държавата!

Смърт на фашизма!

Смърт на капитализма!

Да живее Анархията!

Да живее Свободата!

Пишем този текст със закъснение от съображения за сигурност.

Groupe d'Action Directe International – GADI

Послепис

- Затворът беше нападателно взривно и запалително устройство.

- Нападнахме казармата със смес от напалм и фосфат.

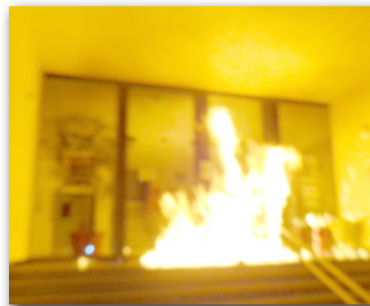
* * *

В ранните часове на 8 февруари 2014 г. в град По GADI атакуват със самоделно устройство и сграда на църквата „Християнска наука“, която според тях е използвана за база на местната организация на „Националния фронт“.

Полицията задържа двама мъже, единият от които е осъден по бързата процедура в съда на град Тарб на 3 февруари 2014 г.

По време на процеса той отправя политическо обръщение пред магистратите. След като е признат за виновен по всички повдигнати обвинения, задържаният е осъден на 2 години строг тъмничен затвор. Прокуратурата настоява за 4-годишна присъда, а според закона максималната присъда по тези обвинения е до 10 години. Осъденият е френски гражданин на 31 години. Другият задържан е испански гражданин на 39 години, но срещу него не са повдигнати обвинения нито от антитерористичните служби в гр. По, нито от Междубластната дирекция на съдебната полиция в гр. Бордо.

Осъденият 31-годишен французин прави следното изявление пред съда: *Поемам цялата отговорност за тези си действия и държа да подчертая, че те са израз на моята подкрепа и солидарност с осъдените и натикани в затвори другари-анархисти. Те са израз и на моя протест срещу наложената в цяла Европа неолиберална политика. Вече почти*

нигде в Европа не съществуват социални услуги. Истинският тероризъм всъщност е феодалният капитализъм, в чието робство е натикан всеки един човек още от своето раждане. Свидетели сме на това как цели семейства биват изхвърляни на улицата.

Има много родители, които не могат да изхранват децата си. Човешкото достойнство е смазано напълно. Първо погледнете в очите вашия тероризъм и след това ме съдете.

Превод от френски език за „Без Лого“. Ирис Ким

ТУРЦИЯ

Беркин – това значи бунт

В края на миналия месец май пламъците на бунта срещу капиталистическата експлоатация, полицейското насилие и държавния терор, запален на площад Таксим, обхваща цялата ни земя. На годишнината на Съпротивата от 15-16 юни, милиони излязоха на улицата за Свободата, въпреки че държавата, по добре познат навик, задуши улиците с газ и атакува всички протестиращи.

Сутринта на 16 юни едно момче излезе да купи хляб, на Окмейдани – една от жизнено важните точки на съпротивата – и не се върна. Защото един от убийците на държавата заповяда да стрелят срещу малкото момче, а друг се прицели и го застреля в главата.

Оттогава досега казваха, че Беркин спи, но той не спеше, а се бореше със смъртта.

Чакахме всеки ден, с надежда, че Беркин ще означава Надежда.

Неговите братя, сестри, приятели, бяха всеки ден на улиците, Беркин означаваше Съпротива на улицата.

269 дни Беркин означаваше Съпротива.

От тази сутрин Беркин означава Безсмъртие.

Полицейската държава уби нашия Беркин.

Защо?

Дали защото той беше на улицата в този момент? Или защото взе паве от земята и го хвърли срещу убийците?

Не знаем, но знаем едно: Държавата убива.

Тази държава уби седем другари на Беркин, уби Етем, Али Исмаил, Ахмед, Медени, Мехмед, Абдула и Хасан Ферит по време на бунтовете на Таксим-Геци.

Тя уби, защото те раздуваха пламъка на съпротивата навсякъде по тези земи.

Тя уби, защото те развяваха флага на бунта и превръщаха вятъра в ураган.

Държавата уби братята и сестрите на Беркин, уби Енес, Джейлан, Югур, Яхия в Кюрдистан. Уби ги, защото бяха деца на земята, където държавата води война срещу кюрдския народ.

Уби ги, защото държавата убива децата на народа, който не може да завладее и унищожи.

Тя убива, защото ВСЯКА ДЪРЖАВА Е ТЕРОРИСТ, ВСЕКИ ПОЛИЦАЙ Е УБИЕЦ.

Властта убива нашите братя – затова бунтът е непередотвратим.

Анархистка революция чрез действие! •

Революционно анархистко действие (DAF)

БЪЛГАР, БЪЛГАР!

„Свобода или смърт“?

Месеците март и април най-често издигат на повърхността на медийното пространство тези слова. Контекстът им е празничен, приповдигнат, патриотичен, надхвърща самочувствие и гордост от... неизвестно от какво. Служи повече за утешение, че сме имали „славно минало“. Екват и глагове, че борбата за „свобода“ следва да се продължи, понеже сме обект на колонизация от зли сили. Най-шумно посочватните „зли сили“ са Евросъюзът и САЩ. Както и тайнствени конспиративни сили, обладани от омраза до полууда. Понякога се споменават транснационалните корпорации. По-тихо и „интелектуално“ в списъка злокобници е вписвана и Русия.

Проблемите тук са няколко и за осмислянето им се нуждаем от правилно зададени въпроси.

Първо, надали всички европейци, американци или руснаци ден денуват и нощ нощуват в омраза към великите българи. Ако има основание за обвинение, те би трябвало да се насочат към съответните правителства, които са истинските „заговорници“ срещу свободата на човечество-

мо“, т. е. мачкат свободата и на собствените си народи. С тази разлика, че имат достатъчно акъл и средства (от данъци, от петрол и газ, от ограбване на други народи) да уталожват вътрешното недоволство с по-добри заплати в сравнение със същите българи например. Затова както американофобията, така и русофилията прехвърлят емоциите върху абстракции, върху демагогски измишльотини, според които гаден народ и неговото правителство са едно цяло. Щом обичаш руска музика, значи трябва да аплодираш имперската политиката на сегашния обитател на Кремъл. Щом не харесваш политиката на обитателя на Белия дом, трябва да обявиш всички американски филми за боклук. Щом на една шепа евроробюрокрасти им текнало да признават „трети пол“, значи всеки жител на Европа крои заговори срещу „българщината“.

Второ, спъваме се в разнотълкуването на понятието „свобода“. Ето, преди 135 години сме били в състава на Османската империя. С добра мрежа училища и читалища, но без министерство на об-

разованието. Със собствена църква, но без парламент, съставен от етнически българи.

Е, получихме „свободата“. Министерства, Народно събрание, даже и царе („ако ще се борим за цар, и сега си имаме султан“ – е казал Левски). Станаха ли всички българи свободни и честити?

Свободен ли е гражданинът, ако работодателят – нека и не изнася печалбата в чужбина, нека и не е управител на филиал на чужда фирма – му задръжа заплатата? Свободен ли е производителят, който работи с ръцете си, а не просто притежава земя, с която са заети арендатори или сезонни работници, когато получава за къртовски труд по тютюна 4000 лева годишно?

Свобода ли е да спазваш десетките хиляди „нормативни актове“, в които не можеш да се ориентираш, защото те си противоречат, дублират се, написани са неразбираемо, никои не те е питал нужни ли са, какви да са? Увеличиха се таксите за юридически услуги, а от услуги не можеш се отказа – къде тук е свободата?

Свобода ли е да виждаш престъпници на толкова

егро, че не ти се побира в главата деянието им, да не носят отговорност?

Свобода ли е да нямаш време за себе си? Да ти спрат лекарствата, без които си обречен на смърт? Да ти вземат данъците и да ги похарчат не така, както би искал? Изобщо да ти вземат данъци, след като в замяна с нищо не ти помага тази държава, „родната“, а напротив – ти пречи?

Свобода ли е да ти вменяват в какво да вярваш, след като може да си атеист?

Свобода ли е да не ти позволят да се защитиш от нахлуващи в дома ти въоръжени здравеняци със закачулени лица?

Свобода ли е да търпиш неща, които големците не търпят?

Въпросите са безчет. Редно е да си ги зададем така, че да ни насочат към отговорите, не към прехвърлянето на белята от болната глава върху здравата. Иначе си оставаме с втората част на лозунга. •

Хасан Девринджи

ДИСКУСИЯ

Пари или власт?

Загадоха ми следния въпрос:

Какво е отношението на анархистите към въпроса „Кой е главният причинител на злините – притежателите на капитала или държавният апарат“? Нима тези, които притежават капитала, не стоят зад всички решения на властта? Репресивният апарат не е ли инструмент на притежателите на капитала? Полицията и армията нали техните богатства пази? Какво ще става в следкапиталистическото общество е друг въпрос. В момента полицията и други подобни институции не са ли инструмент на богатите?

Въпросът ми се струва важен, затова ще отговоря публично с надеждата темата да стигне до повече хора.

„Злината“ винаги е насочена срещу някого, винаги има потърпевши от нея. Ако приложим загатнатия във въпроса класов анализ на обществото, можем да кажем, че от въпросните злини си патят предимно бедните. Логично е тогава да търсим причината за тези злини в богатите, т. е. притежателите на капитала.

Тогава обаче изниква въпросът „По-малко злини ли е имало, преди да съществуват капиталистите?“ Трудно биха се намерили хора,

които да отговорят положително. Надяваме се капитализмът да е последната, но той в никои случай не е първата система на обществено устройство, която стоварва „злини“ върху мнозина, за да могат малцина да живеят... „като лордове“. Преди да се превърнат в пролетарици, мнозинството хора в „цивилизованите държави“ са били крепостни селяни, а преди това – роби. Правното основание за потисничество е било по-различно – не собственост върху средствата за производство, а собственост върху земята (при феодализма) или направо собственост върху хората (при робовладелството). Но самите механизми на потисничество винаги са били същите – едно малцинство, организирано в държавна машина, чрез репресивния апарат на тази машина, налага „правото“ върху огромното мнозинство, които биват пасени, стригани, доени и клани според нуждите на „висшите“.

Днешното потисничество, правно основано и морално оправдано чрез собствеността върху средствата за производство (капитала), е просто частен случай от историята, при това сравнително краткотраен – има-няма няколкостотин години съ-

ществуване. Могат да се посочат много причини, довели до установяването на днешната капиталистическа класа на власт, но едно е сигурно – то е станало с активна помощ от страна на държавата. От „свободния пазар“ на Източноиндийската компания до „предприемачите“ в Америка, обработващи индианска земя с черни роби, държавата винаги е била средството за натрупване на политически значим капитал. Ако някога е имало процес на противопоставяне между държавата и едрата буржоазия, той е приключил с окончателното изритване на феодалната класа от политическата сцена и налагането на институции на представителната демокрация.

Доколкото капиталистическата класа управлява държавата, може да се каже, че „причинители на злините са капиталистите“. Но това е въпрос на точка във времепространството. Исторически, казахме, този период е сравнително кратък. Географски, „капиталисти“ също не е много точно определени.

Например у нас и в целия „източен блок“ собствеността върху капитала в никои случай не е причината за властта. Тъкмо обратно-

то – политическата (и полицейската, която, исторически погледнато, може би е първичната) власт бе трансформирана в икономическа. Силно подозирам, че същото може да се твърди и за Щатите, които иначе не се свенят да разнасят религията за „работливите и предприемчивите“. Със сигурност същото може да се твърди за Китай, където функционерите на ККП търсят начин да придат на властта си модерна форма, съответстваща както на икономическите, така и на идеологическите реалности в света.

И така, исторически, капиталистическата класа е продукт на държавата. Днес държавата гарантира и настоящето ѝ чрез репресивния си апарат. Но ако утре държавата има нужда да унищожи капиталистическата класа, ще го стори. Великата френска революция смъкна феодалната класа във Франция от сцената, за да я замени с капиталистическата. Великата октомврийска революция смъкна както феодалната, така и зараждащата се частнокапиталистическа класа в Русия, за да ги замени с номенклатурната. Номенклатурната също е принудена да отстъпи и да се трансформира в частнокапиталистическа –

онези от нея, които са си правели илюзии за историческата си роля, са смачкани и изхвърлени зад борда. Класите, формите на организация на потисничеството, идват и си отиват, но държавата остава, защото тя е инструментът, който го поддържа. Струва ми се, че днешните процеси на глобализация на капитала и на социалните проблеми водят към организиране на международните корпорации в една свръхдържава, която ще впрегне частните корпоративни интереси в името на бетонирането на статуквото. Ще подхвърлят по някой кокал на гладуващите и ще ги заплашват, че онези от съседното село ще им вземат работата, за да кротуват. Доскоро ЕС демонстрира успешно тази тенденция, макар впоследък да забуксува. Във всеки случай може да се окаже, че номенклатурната чиновническа класа в края на краищата е най-вездещата от всички, последният „причинител на злини“. Но нека оставим този въпрос на бъдещето!

Струва ми се важно да отбележа следното – издигането на нова управляваща класа в никои случай не значи физическо унищожение на

» » » продължава на страница 8

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Поуките от Испанската революция

» » продължава от миналия брой

Политиката, препоръчваща да се действа посредством CNT, не може да не доведе до загубата на идентичността и анархистическата независимост на FAI, още повече, че много от ръководителите на CNT са и ръководни членове на FAI. (Илдефонсо Гонсалес, *Испанското анархистическо движение*, стр. 14, главата *Тенденциите във FAI*. Там, между другото, се отбелязва, че някои стари активисти мислят, че епохата, предшестваща образуването на FAI, е най-бляскавата за испанския анархизъм от гледна точка на строгото следване на анархистическите принципи.) Резултатът от тази двойствена роля е, че в края на 1936 г. FAI прекратява функциите си като идейна и специфична анархистическа организация, отрича всички свои принципи с факта на участието на някои от своите членове в правителството на Каталония и Магрид като представители на CNT (Гарсия Оливер, Монсени, Сантилиан, Ерера и др.) и със сливането на FAI, FIGL (Иберийска федерация на младите анархисти) и CNT в една обща организация,

наречена MLE (Испанско анархистическо движение), когато по време на националната асамблея на регионалните комитети на CNT, проведена в Барселона на 23 май 1937 г., за пръв път се появяват предложения, подписани не само от регионалните комитети на CNT, но също и от Полуостровния комитет на FAI. Това беше началният момент – пише Пейрац – за конституирането на MLE, един вид сливане на синдикалната секция, идейната секция и тази на младите, което трябваше да бъде последвано от финалния акт на войната и да продължи в нелегалното движение, в изгнание (Пейрац, II, 287).

Десет години преди това Малатеста, като вижда ясно последициите от сливането на анархистическото движение със синдикалната Организация, пише с онава дълбоко разбиране, което отличава всичките му текстове:

Всяко сливане или обвъркване на анархистическото и революционното движение със синдикалното завършва или със свиване на синдикалните до безсилие по отношение на техните специфични цели, или със смаляване, отклоняване или разрушаване на анархис-

тическият дух („Мисъл и Воля“, Рим, 16.04.1926 г.).

Анархизмът и насилието

Решихме, че един анализ на военните аспекти на борбата в Испания излиза вън от рамките на това изследване и че този сюжет е извън нашата компетентност. Да откажем да разглеждаме някои принципи въпроси, свързани с развитието на въоръжената борба обаче би било равносилно на желанието да избягаме от своите отговорности.

Насилието, противно на наложеното схващане, не е част от анархистическата философия. Анархистическите мислители винаги са подчертавали, че победата на Социалната революция, както и установяването и поддържането на едно свободно анархистическо общество, е невъзможно посредством въоръженото насилие. Прибягването към насилие е признак на слабост, а не на сила; и без съмнение, една революция, в която няма да има насилие или то ще бъде сведено до минимум, има най-голям шанс да успее, защото ще се ползва от поддръжката на почти цялото население за постигане целите си.

Ако анархистите не декларираха, че единствената революция или въстание, които признават, са водещите директно към анархокомунизма, те трябва да имат ясно отношение към създадената ситуация от тези въстания, чиито цели са само крачки към желаното общество, и да изяснят каква ще бъде позицията им в такава битка. Общо взето, позицията им винаги е била ясна: всяко действие на народа за неговото освобождаване трябва да бъде подкрепено от анархистите **като анархисти**. Тоест, те трябва да бъдат готови на отстъпки за общата кауза, но при това никога да не губят своята идентичност. Ние сме убедени, че подобно поведение изисква от анархистите да посочат без колебание това, което смятат за грешки в революцията, и като запазят свободата си на действие, да бъдат готови да преустановят своето сътрудничество във всеки момент, когато преценяват, че целите на тяхната борба са били жертвувани заради условията.

Използването на насилие почти никога не е било оправдавано от анархистите нито като принцип, нито

като средство за постигане на целта. Повечето анархисти са оправдавали използването му като една революционна или тактическа необходимост. Това недоразумение се дължи на словесното обвъркване, за което са отговорни и самите анархисти.

Имаме предвид, разбира се, онези анархисти, които определят себе си като пацифисти. Това води до невярното заключение, че всички, които не са включени в тази категория, са привърженици на насилието. Грешка е според нас да се превърта ненасилието в принцип, докато в действителност то е само тактика. Казахме, че насилието не е въпрос за средство или за цел в анархистическата философия. Защитниците на „ненасилието“ обаче не правят разлика между насилие, използвано като средство за налагане волята на една група или класа, и насилие, представляващо неизбежна самоотбрана.

В Испания опитът да се завземе властта чрез сила е извършен от Франко и неговите военни и фалангистки сподвижници. За тази цел те имат грижливо подготвен план да окупират всички по-

» » продължава на страница 9

ДИСКУСИЯ

Пари или власт?

» » продължава от страница 7

предишната. Напротив, изглежда този процес тече сравнително безкръвно. Добре е известно как вчерашните номенклатурчици станаха днешни капиталисти. По-малко известно е колцина от висшите партийци скоро след 9.1X изоставят отрудените си селски спруги и се женят за дъщерите на едри буржоа, не видели ни слънце, ни мотика. Няма статистика и за това колко от наследниците на богатите са се издигнали сред номенклатурата благодарение на образованието си и „предприемчивия си дух“ – ако се съди по вайканията за пречките, не ще да са малко. Същият процес на трансформация на аристократите в капиталисти е мечал и в добрите стари демокрации на Запад, дори, ако не се лъжа, е описан в „Капиталът“ на Маркс.

Не е ясно каква част от днешните капиталисти вчера са били нещо друго (например синове на партийци), а утре ще бъдат нещо трето (например бащи на еврокомисари). При това положение, кое е по-важното – че

те са „притежатели на капитал“ или че са част от „гържавния апарат“? Струва ми се, че втората характеристика е по-постоянна и, следователно, по-съществена. Можем дори да кажем, че поприща като „капиталист“, „политик“, „военен“ и др. са нещо като професии или специализации на властниците, служещи да запазят мястото им в рамките на управляващата класа – по същия начин, по който работниците си търсят професии и се конкурират помежду си, за да не изпадат сред множеството на „излишните“ и да си осигурят малко по-комфортен живот. На Запад изглежда, че „капиталист“ е най-комфортното поприще към този момент. Затова тук и сега може да се каже, че „главният причинител на злините са притежателите на капитал“. Лошото е, че ако мислим как да премахнем злините, това изречение може да не ни свърши работа, защото премахнеш ли главната злина, второстепенната автоматично става главна и пак може да ни изяде главата. •

Златко

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Няколко думи

ЗА СТАТИЯТА ЧИЙ ХИМН Е „ИНТЕРНАЦИОНАЛЪТ“?

По повод предложението ми, изразено в статията *Чий химн е „Интернационалът“?*, публикувана във вестник „Свободна мисъл“, брой 10 от октомври 2013 година, именно точно тази песен да бъде възприета от анархистическите лозе за **анархистки химн**, бих добавил и следващото съображение. В никакъв случай не бива повече да се допуска тази **автентична революционна песен**, по право пряко свързана с **Парижката анархистка комуна, демагогски да се експлоатира** по какъвто и да е начин от разни пишман-лъжереволуционни, тоталитаристични котерши, необуржоазни, реформистски организацийки и вип-себични, квизибунтарни-интелектуалци. Що се отнася до **бившите большевикоици, пролетарският химн отдавна не им е изобщо нужен**, тоест, захвърлиха го като непотребна група, демаскирача политдемагогията им... **Самосгромяването в историческото небитие на авторитарните, марксистко-ленински, социално-менте-революционни постулати, реализирани им агент и практически демиург Ленин и большевиките му съратници в изфабрикуваната от тях Съветска социалперия** и сетне внедрени

в други соцнедоносчета, тъй наречените социалистически държави, доведе логически неминуемо до превръщането на техните **необятно-овластени наследници от квазикомунисти в най-долнопробно криминални капиталисти, които урбулешки оплячкосаха с чудовищна безпардонност народите в страните на ужким „строящия се“ кворсокак-комунизъм, така и най-вече българския народ, тъй както и турчин не го е грабил по време на петстотингодишното Османско робство!** Примерите за този безпрецедентен хайдутлук са безбройни – затуй онез роптаещи демонстранти, които ентусиазирано **скандират „червени боклуци!“**, би трябвало час по скоро да **коригират възгласа си на „червени хайдуци!“**, защото именно точно **большевикокомунистическите хайдуци** скроиха кожодерското оплячкосване на двуногия добитък, тривиално наричан от самите тях: „трудещи се маси“. **Човешката история не познава подобно повсеместно, еничаро-кърджалийско оплячкосване на цял един народ, а именно българският и то в мирно, невоенно време: като се започне с изгъбосаните милиарди долари от тъй наречените „български задгранични фирми“** и се стигне до **Бойко**

Борисовата истерично-плутократична кикимора, банкерската акула **Цветелина Борислова – щерка на висш кадър от ПГУ на ДС** и бивша снаха на едновременния торгорживковски, гъзмойнически лакей – **политбюровецът Иван Абаджиев** – секретар на ЦК на БКП, една от **най-богатите жени в България** и **сив кардинал на ГЕРБ**, та погнусени се озовем и до **сергейстанишевата** настояща, вип-пипар съпруга **Моника Йосифова** – **някогашна благоверна на мегамафиозния банкер Венцислав Йосифов** – **главатар на бангитската Първа частна банка...** Уви – настоящето и близкото бъдеще е траурномрачно за трудовия български народ, обречен на безпътница и социално страдалчество. **ВГ-олигархията – кукловодът на всички ВГ-партийни клики** – изглежда на пръв поглед напълно непоклатима. Но кой знае... Може би пък нейде там, в Бъдното, скоро ще заехти химнът на презрените парии и разбунените, **социално-угнетени тълпи отново върхновено и мощно ще запаят своето Евангелие: „Интернационалът“, но вече под друго название – „Анархокомунистическият химн!“** И това ще бъде **Ден първи на Световната анархистка революция!** •

Марин Караиванов – Макар

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Поуките от Испанската революция

» » » продължава от страница 8

важни градове. Какво е трябвало да направи народът на 19 юли? Да отговори с ненасилие? „Да обърне и другата страна?“ Всеки испанец би поклатил глава и въздъхнал пред победна наивност. Когато обаче употребата на насилието продължи откъдето предвиденото време и граници и въоръжената борба престане да има някакво отношение към техните цели, ние считаме, че анархистите, заедно с техните другари работници, трябва да поставят под въпрос валидността на въоръжената борба. В Испания такава ситуация се създава няколко месеца след началото на пуча. Забавянето да се използват първите успехи и неспособността да се попречи на създаването на едно предмостие от Мароко позволяват на Франко да презгрупира и разгърне своята армия, а след това да предприеме мащабна офанзива от юг, която заплашва да обкръжи Магрид. При тази ситуация водачите на CNT-FAI приеят гледната точка на правителството на Народния фронт и отстъпват, с което спомагат за милитаризацията. Последниците от тази ка-

питулация са разгледани достатъчно подробно в това изследване.

Може ли CNT-FAI да постъпи другояче? Това е въпрос, който испанските революционери трябва да си поставят в даден момент и да отговорят обективно.

Ще се ограничим с това да изразим своето мнение, без да навлизаме в детайли. Смятаме, че анархистите могат да участват в една борба, само ако тя изразява истинската воля на един народ за свобода и справедливост. Когато обаче тази борба трябва да бъде организирана и водена с безчовечност, съизмерима с тази на врага, с помощта на редовни армии, обучени да се подчиняват сляпо на шефовете си, с милитаризация на тила и с цензура на пресата и общественото мнение, когато се толерират секретните затвори и изразяването на критични мнения се счита за измяна (както в процеса срещу POUM), тогава, още преди да се стигне до тази фаза, анархистите, които не се страхуват от непопулярност и от „присъдата на историята“, трябва да декларират, че не могат да сътрудничат и да поведат своя собствена

война против двата режима по начин, който е в съгласие с техните стремежи и с анархистическите принципи.

Целта и средствата

Това, което отличава революционните анархистки движения от авторитарните в борбата им за установяването на едно свободно общество, са използваните средства за постигането му.

Анархистът счита, че инициативата трябва да идва отдолу, че свободното общество трябва да бъде резултат от волята на по-голямата част на населението. Авторитаристът-марксист, обратно, вярва, че волята за свобода може да бъде увеличена, когато днешната икономическа и политическа система бъде заменена с една диктатура на „пролетариата“, която с развитието на народното съзнание и чувство за отговорност ще „отмре“ и ще се руди свободното общество. Между тези две гледни точки не може да има нищо общо.

Почтеният авторитарист-марксистинист (какъвто може би не съществува) приема, че гледната точка на анархиста е благородна, но уто-

пична и обречена на неуспех по начало; докато анархистът, като призовава историята за свидетел, твърди, че методите на другия могат само да заменят една държава на принудата с друга, също толкова деспотична и отдалечена от народа, която не ще „отмре“ никога. Свободното общество може да се руди само от свободното сдружаване на свободни хора (т. е. хора, свободни духом, без прегради, които вярват твърдо в свободата – собствената си и на другите).

При разработването на това изследване, едно от заключенията, до които стигнахме, е, че само малка част от испанското революционно движение е наистина анархистическа – мнение, което не е само наше. Подобна гледна точка е доста добре изразена от един стар анархист, който пише с псевдоним „Фабио“ в анархистическото списание „Нови времена“ (в броя му от месец април 1945 г.): *Ако колаборацията беше само една грешка, тя нямаше да бъде фатална. Грешките се поправят. Съучастието се прекратява и въпросът приключва. Колаборацията обаче разкри нещо непоправимо – нещо, което ня-*

кои от дълго време подозираха: че ние, анархистите в Испания, бяхме само няколко стоцици, максимум – хиляди (стр. 100).

Изглежда, между другото, че мнозина активисти, наричащи себе си анархисти, остават заслепени от култа към действието, чието превръщане в самоцел води до катастрофални последици. Те стават жертви на илюзията – за която сами често критикуват социалистите, – че властта е зло, само когато е в „лоши ръце“ (*sic*) и се употребява за несправедлива кауза, а не както твърди Бакунин, че „властта развращава упражняващите я, а абсолютната ги развращава абсолютно“. Така, през май 1936 г. те са готови да използват оръжията на войната като средство да смажат „фашизма“, но цялата политика на CNT-FAI след юли 1936 г. е в абсолютно противоречие с това, което Конфедерацията е заявявала винаги до този момент, както можем да видим от „утвърдените позиции на Конгреса в Сарагоса“ през май 1936 г. Някой от най-важните точки си струва да бъдат анализирани. •

(следва)

ГАБРИЕЛ ПОМБО ДА СИЛВА ОТ ЕВРОПЕЙСКИЯ ГУЛАГ

Солидарност с борещите се затворници

» » » продължава от миналия брой

VI. Апел за международна мобилизация за Хозе и Габриел (29 септември 2007 г.)

В затвора времето е желане. То е очакване. На нещо, което ще рязчули чакането. Очакване, че ще можем да живеем. Нещо, което ни носи усещания. Нещо, което може да ни вдъхнови. Нещо, което ни отвеща по-далече от рутината, която тежи върху ни, въпреки смъртоносната атмосфера. То е надеждата и търсенето на потвърждение, че сме човещи, което затворът се опитва да разруши, да подчини, да интегрира. Тук ние изпитваме тяхната измама и лицемерие, опитите им да ни парализират чрез безсилието. Тук пада завесата на спектакъла и тягата става осезаема. Тягата, която всички познаваме, но не винаги виждаме или искам да видим.

Вече 20 и повече години Хозе и Габриел се изправят очи в очи това насилие. От тях повече от три години в Германия. Изминаха почти две години, откакто са произнесени техните присъди от 14 и 13 години. Тежки присъди, заради опита им да избягат с двама заложници и престрелка с полицията по време на преследването. Два-

мата се възползват от отпущ, разрешен им от тъмничарите на испанската държава след 20-годишен затвор, за да избягат няколко месеца преди инцидента в Германия. Те искат да бъдат свободни, за да могат да продължат борбата, която са водили и в затвора. Габриел и Хозе са последователни в своите принципи и анархистическа борба, независимо от многото години, прекарани в злобещия изолационен режим FIES.

За това сега трябва да заплатят с още дълги години в германските затвори. Съдиите не желаят да чуят тяхната история и я използват като аргумент срещу тях. Те са наказани и затова, че са анархисти и ние не ще го забравим.

Оттогава досега двамата са подложени на постоянен контрол. Хозе минава през четири затвора и срещу него редовно се прилагат наказателни мерки, които се израждат в конфликти с различните затворнически власти. От пет месеца той е лишен от нормални свиждания, която мярка след едно посещение е превърната в постоянно наказание... „от съображения за сигурност“. Хозе отказва свиждания в ненормалните условия на остъклена клетка. Той обжалва пред съда, но това може да отнеме още много време. Положе-

нието на Габриел не е по-цветущо. Той описва режима, на който е подложен, като „подобен на FIES и по-тежък в някои отношения“.

Призоваваме за международна мобилизация в солидарност с Хозе и Габриел и с всички борещи се затворници и затворнички. Предвидени са демонстрации пред затворите в Райнбах и Аахен в Германия на 29 септември 2007 г. Призоваваме за присъствие, но на приятелите от улицата оставаме да изразят своята солидарност така, както сметнат за добре. Няма да забравим нашите затворници. Може да имаме различия, но няма никога да забравим за какво се борим – против изключването на хора от живота и поставянето им в клетки. За международна солидарност, за АНАРХИЯТА.

VII. Микрокосмосът на затвора

Повечето хора си мислят, предполагам, че попаднеш ли веднъж в затвора, вече „не се случва нищо“. В този „микрокосмос“ обаче стават събития, които влияят върху душевното ни състояние, нашето положение и обкръжаващата ни почти пагубна действителност – събития, които ни се отразяват повече или по-малко.

Изобретателността на тези мръсници не престава да ме изненадва... или по-скоро да ме отвращава, защото малко неща вече могат да ме изненадат. След като открий принудителния труд по германски – тук да работиш не е възможност, а задължение и ако някой откаже да се огъне (какъвто е моят случай), може да бъде лишен от запис за парите, които са му изпратили близки или приятели – така вече повече от пет години експериментирам коварните методи, които употребяват, за да смажат личността.

От 1 ноември нашият затворнически режим беше влошен още повече... През петъците вече не разрешават на някои затворници от един и същи етаж да прекарват ежедневно по два часа заедно, в съботния и неделния ден всичко приключва в 16 часа, дежурният надзирател решава дали можеш да отидеш до кухнята, а писмата ни дават веднъж седмично, ако не сме лишени.

С оправданието за „недостиг на персонал“ нанасят все повече удари върху малкото неща, които имаме (отваряне на килиите, разговор по телефона и т. н.). Говоря за „неща“, защото това, което другде наричат „права“ (напр. в Испания), тук не съществува, тъй като нищо

не е фиксирано в правилника за вътрешния ред, променя се от затвор в затвор и зависи от добрата воля, т. е. от пълния произвол на надзирателите. Тази игра на дребни предимства насърчава сътрудничеството с администрацията и наказва съпротивата.

И така, какво да се прави? „Общ фронт“ с надзирателите, за да искаме повече „персонал“? Това обаче означава да си осигурим „по-поносим“ затвор, докато лишаването от свобода вече само по себе си е мъчение – все едно тяхната функция не е да следят всеки наш жест! Да си играем на синдикализъм и да искаме повече тъмничари? „Общ фронт“ между затворниците с надеждата, че простичкият факт на общата ни съдба може да породи желанието да се борим заедно? Това не е толкова просто. Разбира се, аз се опитвах да мобилизирам групи затворници, за да организирам „колективен протест“ срещу това ново затягане на гайките. Всички се оплакват, но фактически никои не се осмели да се разбунтува. Всички се страхуват да не изгубят малкото, мизерното, което имат: „работното си място“, „условния си престой в Аахен“ и т. н., и т. н.

» » » продължава на страница 10

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА БАКУНИН

Алексей Боровой

Това име навярно не говори много на днешните младежи на най-крупния, след Кропоткин, мислител на руския анархизъм от първата трета на ХХ век. Боровой е забележителен философ, социолог, икономист, историк, правист, литературовед, педагог, оратор – една наистина енциклопедична личност, чиито книги и идеи са забравени или изчезнали от историята на руската революция, обществена мисъл и освободително движение.

Той е роден на 30 октомври 1875 г. в дворянско семейство, син на генерал и майка-музикант от Москва. Завършва право на 23 години, след което е оставен като приват-доцент към юридическата катедрата на Московския университет. По това време се увлича от марксизма и пише първите си научни трудове „За френските и руските икономисти от XVII-XVIII век“ и „За работния ден“. Изключителната му умствена работоспособност, неуморно търсене на истината, познавателна възприемчивост, превъзходна памет, интуиция, духовен максимализъм и бунтарство обуславят

преодоляването на марксизма и еволюцията му към анархизма. През 1904 г., без ничие лично или литературно влияние, той стига самостоятелно до идеала на анархията. *Никои не ме е учил, убеждавал или „заразявал“. Когато навлизах в своята 30-годишнина, от дълбочината на моя дух се роди наведнъж огромната, оформена, единна, просветляваща мисъл на нов светоглед, чужд на всякакъв догматизъм* – пише той в непубликуваните си спомени. От този момент, анархизмът става за него не просто едно от социалните учения или „партийна идеология“, а осъзнат мироглед, който той обогатява с идеи и смисъл и на който остава верен дори в безнадеждната ситуация, в която завършва живота му. Неговото идейно „преображение“ се извършва във Франция и Германия, по време на двугодишната му европейска обиколка, която предприема, за да продължи научните си занятия и събирането на материали за дисертацията си – „История на личната свобода във Франция“ в два тома, – както и за книгата му „Популярен курс по политическа икономия“. Пише също

стотици статии, преводи, рецензии за Маркс, Макс Щирнер, Ницше, Пушкин, Достоевски, Анри Бергсон и др.

Завръща се в Русия в разгара на руската революция от 1905 г. и печели широка известност. Професорите му го наричат „любимец на юридическия факултет“, а царската Охранка – „любимец на московското студентство“. Боровой изнася публични лекции на тема „Революционно мирозъзерцание“, „Обществени идеали на съвременното човечество. Либерализъм. Социализъм. Анархизъм.“ и други, които се радват на огромен успех. Наред с преподавателската си дейност, той организира анархистическото книгоиздателство „Логос“, което издава трудовете на Елизе Реклю, Жан Грав, Малестеа и др. Привлича вниманието на четящата публика върху полузабравените гениални прозрения на Михаил Бакунин (философията на бунта, диалектиката на отрицанието, критиката на марксизма, доминиращата роля на „живота“ над „науката“, на „действието“ над „теорията“ и др.) Осмисля творчески практиката на революционния синдикализъм и

т. н. Сред десетките му приятели са Вера Фигнер, Максимилиан Волошин, Иван Илин, Николай Кареев, Максим Ковалски, Александър Скрябин и десетки други, формирали облика на руската обществена мисъл и култура от тази епоха.

Преследван от самодържавието (арести, обиски, уволнения от учебните заведения, процеси и затвори), Боровой бяга от Русия и прекарва две години в емиграция, в Париж, където работи като... екскурзовод. След амнистия се завръща през 1913 г. и в началото на Първата световна война е мобилизиран, като служи в Главното военно-санитарно управление. През революцията от 1917 до 1921 г. е професор в Московския университет и любимец на студентите. Редактира анархистическите периодични издания „Живот“ и „Вик“, ръководи Московската федерация на работниците на умствения труд (обединяваща принципите на революционния синдикализъм с интелектуалния пролетариат) и Московския съюз за идейна пропаганда на анархизма, чете многобройни курсове и издава книгите си „Революционното творчество

и парламентът“, „Анархизмът“, „Личността и обществото в анархистическия мироглед“.

През 1921 г. болшевишкият режим го уволнява и забранява преподавателската му дейност, след което Боровой работи като... счетоводител и съсредоточава дейността си в музея на Пьотр Кропоткин (заедно с Вера Фигнер ръководят Всеруския обществен комитет по увековечаване на неговата памет), оставя огромен ръкопис „Достоевски“ и ръководи анархосиндикалисткото издателство „Голос Труда“, издава книгата „Митът за Бакунин“ и „Очерци по история на Руското анархистическо движение“. В първата от двете се намира превъзходната студия „Бакунин“, която е най-доброто досега изложение на философските идеи на нашия класик, чиято 200-годишнина се навършва през май тази година. По този случай, от майския брой на „Свободна мисъл“ ще започнем публикуване на нейния превод.

Като „неразоръжил се анархист“, тоест отказал да предаде своето верую за паница казионна леща и да стане под-
» » » продължава на страница 11

ГАБРИЕЛ ПОМБО ДА СИЛВА ОТ ЕВРОПЕЙСКИЯ ГУЛАГ

Солидарност с борещите се затворници

» » » продължава от страница 9

Затова съм бесен на всички – затворници и надзиратели. Аз обаче искам да включа в тази открита война тези, които ни потискат и експлоатират безкрай, които печелят и са отговорни за съществуването на затворническата система.

„Вътре, както и вън“, не е много по-различно. Искам да кажа, че карцерната микросистема е вярно отражение на макросистемата... Преди известно време научих, че белгийската държава е подписала споразумение с холандската за „трансфера“ на затворници от едната страна в другата (т. е. от Белгия в Холандия) с всичко, което това означава за затворниците и техните близки... Затворникът е превърнат в допълнителна транснационална стока... и съдбата, която са му отредили, е като тази на имигрантите и другите „звккви работници“.

Бруталността и гесполизмът ме подтикват към насилие! Това, което застрашава системата изобщо, е поведението, което възприемат хората, когато застанат лице в лице с варварството.

3 ноември 2009 г.
Габриел Да Силва, Аахен

VIII. Анархистическата солидарност против полицейска Европа и всички нейни власти

На 13 юни 2012 г., след различни полицейски операции против други приятели, италианската държава насочи вълна от репресии, наречена „Кураж“, срещу десетки анархисти, като извърши 40 обиска, 24 разпита и 8 ареста. Този път тя искаше да придаде много по-малки размери на своята операция, като повдигна обвинения дори на другари, намиращи се в различните затвори на много европейски държави като Гърция, Швейцария и Германия. Както обикновено, властта искаше да огледа своята авторитарна муцуна в усмивката на неприимиримите си врагове, като изфабрикува за N-ти път поредната „международна терористическа асоциация“ с водачи, изпълнители и координатори там, където имаше само близост, кореспонденция между затворници, съпротива и воля за борба. Така Габриел да Силва и Марко Каменши, дългогодишни затворници, попаднаха в това разследване, вследствие на международна гладна стачка, проведена през декември 2009 г., и бяха обявени за „символ и отправна точка на един нов дивер-

сионен проект“, чиито „идеолози и вдъхновители са“.

След 20 години, прекарани в испанските зандани (от които 14 в режим FIES), откъдето Габриел избяга, той беше арестуван в Германия при проверка и престрелка с немските жандарми. Тук той изтърпя 9 допълнителни години от новата си присъда, преди да бъде екстрадиран в Испания на 25 февруари 2013 г., за да излежи остатъкът от присъдата, и е преместван вече преместван три пъти за по-малко от два месеца.

Той ще бъде изслушан от Националния върховен специален и извънреден трибунал в Мадрид на 16 април 2013 г., за да му бъде връчена европейска заповед за арест по искане на италианската държава, в рамките на операцията „Кураж“. Габриел е решен да се съпротивява срещу тази мярка. Ако въпреки това процедурата бъде потвърдена, седмица по-късно трябва да застане пред трима съдии, този път на открито съдебно заседание...

Чрез този акт срещу Габриел, за експедирането му в режимното крило на затвора във Ферара (Италия), построен специално за да бъдат смазани анархистите, където вече много приятели са в тотална изолация,

се отправя предупреждение срещу всички ни. Защото искат да наведем глава, да ни запушат устата и да ни затворят очите. Тяхното предупреждение обаче няма да ни накара да скръстим ръце. От средите на затворниците в този свят ние черпим своята сила за неучастие, неподчинение, отказ от всякакви задължения, с които ни канят да се съобразяваме, и ще продължим своя непрекъснат конфликт с институциите, ще се защитаваме и ще атакуваме многоликата реалност на тяхната полицейщина и експлоатация, щом не можем да я избегнем. Сами или с другари, денем и нощем, с дъла и гуми.

Понастоящем, когато италианската държава иска да ѝ бъде предаден Габриел да Силва, за да продължи мръсната си работа, нека им покажем, че ако силните на деня знаят как да координират интересите си, ние можем да им противопоставим също едно от нашите оръжия – солидарността от двете страни на стената, между затворниците и бойците в социалната война, която също не признава граници.

Не, на предаването на Габриел на Италия! Долу всички държави с техните затвори, джандари, трибунали и трафик на затворни-

ци! Свобода за всяка и за всеки!

13 април 2009 г.
Анархисти
интернационалисти

На 16 април 2013 г. Габриел беше изпратен пред Националния върховен специален и извънреден трибунал в Мадрид. Той не направи никакви изявления по фактите, за които е обвиняван в Италия, като по този начин отказа да приеме фалшивите юридически категории като невинност и вина. Беше разледана само валидността на европейската заповед за ареста му. Аргументите на защитата бяха приети от трибунала, което блокира изпълнението на заповедта. За момента никакъв срок не е фиксиран за едно следващо съдебно заседание. Нашият приятел е твърд и е съхранил цялата си сила.

Ние от своя страна ще следим отблизо долните маневри на различните държави, които със законите си, със своите опустошителни войни не се колебаят да посетят терора, за да усилят своя контрол върху всички аспекти на живота и да извлекат печалби от всичко.

С гняв и бунт, за АНАРХИЯТА!

Същите
(следва)

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА БАКУНИН

Алексей Боровой

» » продължава от страница 10

лец, Алексей Боровой е арестуван от ОГПУ, наследило Чеката, заедно с други негови съидейници, обвинени в активна работа за създаване в Москва на нелегални анархистически групи, за разпространение на „антисъветска“ литература и за връзки с анархистическата емиграция. По решение на „Специалното заседание на Колегията на ОГПУ“ от 12 юли 1929 г. е заточен край река Вятка (в басейна на Волга), през 1933 г. е „освободен“, но му е забранено да живее в големите градове на СССР и е „вдворен“ в град Владимир, древната столица на Североизточна Русия, където отново работи като счетоводител и завършва огромната си, неиздадена още, но съхранена в полицейските архиви книга от забележителни спомени, с уроците от своя пълнокръвен живот, размишления за преживяното и описание на стотиците хора, които среща в житейския си път. „Щастие то“ му се усмихва – Боровой умира да умре от естествена смърт на 21 ноември 1935 г. Така си спестява мъченията и куршума в тила или смъртта

в „мъртвите сибирски полета“, които по време на сталинския терор са резервирани за милионите, съхранили човешкото си достойнство и верността към обреченото си дело.

Година след смъртта му, по време на Великата испанска революция, батальонът на участвалите в нея руски анархисти-емигранти, приема неговото име – „Боровой“. По-долу поместваме неговия

АНАРХИСТИЧЕСКИ МАНИФЕСТ

Революцията и Свободата винаги са се раждали – както Животът – в кръв и в страдания.

В тяхната зора падат жертви – герои, борци, творци на новото и наследници на старото, бранещи го с упорство.

Но... жертвите не трябва да отидат напразно! Пред нас има гигантска работа, каквато човечеството още не познава.

Трябва да се преустрои цялата страна, сломена от разврата на стария порядък, от войната и експериментите на разни партии „отгоре“. И в това преустройство да не се

внеса старата рутинна и мухлясалото щастие, изобретено от вечните професионални благодетели на човешкия род, а ново, творческо начало, взето направо от живота, отговарящо на стремежите и интересите на тези хора, с които и за които се извършва социалният преврат.

Време е да приключим с всяко опекунство, дори най-доброжелателното! Време е да свършим с представителността, която и да са представителите! Всеки трябва да вземе „своето“ дело в собствените си ръце!

За това ни зове анархизмът!

Анархизмът е учение за живота! Той се ражда с всеки човек и живее във всеки от нас, но е съкрушен от мизерията, робството, лакейството пред хора и теории, от привикването с насилието и развратния живот. Нужни са смелост, просветеност, жажда за подвиг, за да се пробуди анархизмът във всеки – малък и голям.

Анархизмът е учение за свободата! Не отвличена, призрачна свобода, а живата, реалната... В основата

на всички негови построения е свободният човек – свободен от гнета на учрежденията, от властта на законите, изобретени от други за него. Но свободата за анархиста е свобода за всички. Има ли слуги, той не е свободен. Анархистът е длъжен да се бори, докато не бъдат свободни всички. За анархизма няма уголи и никакъв абсолюти, освен самият човек, неговата свобода и правото му на неограничено развитие. Каквото и да е общият порядък, анархистът винаги ще се стреми по-далече, към по-нов, по-съвършен, по-пълнен и продукуван от неговата анархистическа съвест ред.

Анархизмът е учение на равните! Всички са равни в свободата. Всеки е творец на своето дело и сферата на личната му свобода е неприкосновена.

Анархизмът е учение за културата! Понеже той зове не към разрушение, а към преодоляване на културата. Не към безсмислен разгром и разрушение на народното достойнство, а към грижливото съхранение на ценностите, в които са събрани творческите

гостижения на човека, които са необходими като средство за по-нататъшното му непрекъснато освобождение. Анархизмът е наследник на всички минали освободителни стремежи на човека и носи отговорност за предаването им на идващите след нас поколения.

Анархизмът е учение за любовта! Той като ни учи да обичаме не само себе си и своята свобода, но свободата за всички и за всеки. Той зове към подвизи и велики дела, за да бъдат събрани плодовете им не само за нашите съвременници, но и за бъдещите ни, далечни, още неродени братя. Той зове на борба за разрушаване на насилническата система, но не за мъст и безсрамна разправа с отделните лица.

Анархизмът е учение за радостта! Защото вярва в човека, в неговите неограничени възможности, вярва, че със своя подвиг в името на всички, свързва всички времена и всички хора в едно велико братство. Така се ражда радостта на твореца – най-великата от всички възможни човешки радости! •

Превод: Г. Константинов

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Анархията с „една дума“

Веднъж ме попитаха как ще опиша „идеалното общество според анархистите“ с едно изречение, а още по-добре – с една дума. Признавам, замислих се. Мярна ми се в ума, че изискването е неизпълнимо. Че идеята за „идеално общество“ принадлежи по-скоро на църковниците, които нямат проблем да натоварят бога с конструирането на идеала, докато за кандидат-обитателите на рая остава само да си заслужат местенце в него – чрез послушание, естествено. Анархичното общество, според историческата и всяка друга логика, е продукт на социална революция. Тоест то се появява в резултат на активна съпротива на населението срещу потисничеството на всички видове власт. Тази съпротива от немай-къде е насилствена, защото отвръща на постоянно упражнявана принуда от страна на държавния апарат и собствениците на предприятията, принуда под заплаха от (и прилагане на) насилие, облечено в закони, а законите са приети от представители на държавата и бизнеса. Би било чудесно да се постигне солидарно самоуправляващо се общество по мирен път, но властените разбират само от езика на принудата. Революцията е начин за ликвидиране на насилието, революцията е амнистия. Всяка революция прео-

долява определени обществени противоречия. Колкото повече проблеми реши тя, толкова по-дълго – и то без напрежение – трае установеният от нея строй. Анархическата революция стига до по-високо ниво в този смисъл: тя създава такъв тип отношения между хората, който позволява непрекъснато „прочистване“ на противоречията, преди те да се затегнат във възли на болезнени проблеми.

След като преминах по тази верига разсъждения, по-лучих отговора на подхвърлената ми задача: анархията с една дума е **самоуправление**.

Самоуправление като израз на безусловната свобода на личността да постъпва както намери за добре според разбиранията си, да разполага с достатъчно време за себе си, да има достъп до всички произведения от обществото блага, да не е скована от страх пред наказания, да не ѝ се налага да влиза в конфликт с околните за „границите“ на свободата си, да не бъде поставяна всеки път пред избора на „по-малкото зло“, лъжливо приравнявано към „добро“.

Самоуправлението е **свобода**.

Самоуправлението е противоположното на властта, защото работи чрез договаряне и съгласуване, не чрез диктат и натрапване. За да има

съгласуване, за да има договаряне за правилата на общото взаимно погаждане, за да се получат решения на конкретните задачи на всекидневие то, а после и да се приложат, е нужно **равенство**. Равенство като пряко участие в обсъждането на всички проблеми на общността, равенство във възможностите за лична и групова самозащита – т. е. всеобщо въоръжаване, докато има нужда от тази практика (от твърда самоотбрана). Равенството значи също така, че мненията на мнозинството и малцинството имат еднаква тежест, т. е. липсват привилегии и дискриминации, че всеки отговаря лично за своите постъпки, ако те са причинили някую вреда.

Самоуправлението означава пряк контрол над производството, а производството на блага цели справедливо разпределение на произведеното. Справедливо разпределение имаме, когато не някакво малцинство решава кому колко се „полага“, а когато всеки заявява своите индивидуални потребности и участва в общата работа за произвеждането на потребителските продукти. В края на ХХ век Кропоткин е пресметнал, че това участие би заело около 4 часа труд (по личен избор в съгласие с колективно взети решения) къде е нужно да се върши

нещо) дневно, 5 дни седмично. Днес, предвид наличните технологии, участието в общественополезния труд би отнело 4 работни часа седмично.

Самоуправлението предполага проста структура на взаимодействие между хората: както в дадена общност всички равнопоставено решават как да се справят с насъщните задачи (и да планират бъдещите) с помощта на общи събрания, така и общностите образуват свои съвети за съгласуване – доброволен колектив от доброволни, равноправни колективи. Този начин за подход към проблемите, включително управлението на производството, позволява да се постигне многократно повече справедливост в обществото, отколкото това е възможно в рамките на несолидарната (конкурентна, капиталистическа) икономика, в рамките на държавността (откровени диктатори или овластени „представители на народа“) командват народа, съдят го, нареждат му какво да прави, какво да иска, какво да мисли). Повече справедливост получаваме, защото самото понятие „справедливост“ означава, че нещата се случват за благото на максимално възможния брой хора, като в същото време останалите вън от мнозинството не са пряко оцетени. В такива условия

вече не е толкова трудно да постъпваме така, както бихме искали да постъпват спрямо нас при аналогични обстоятелства.

И така, анархията е самоуправление на въоръжения народ в среда на солидарно стопанство и изобико солидарни отношения (може би не буквално „братски“, емоционални, но със сигурност рационални, на основа на делова взаимопомощ: не е нужно двама или повече души да се харесват лично, за да помогнат на трети, който е закъсал с кола на път, за да могат да разчитат и на тях да им помогне някой, когато изпаднал в затруднение). Следователно, всякакви събития, които подтикват и подпомагат хората да се самоуправляват, са прогресивни, революционни, дори ако поради наслоени предразсъдци и навици размахват знамена и лозунги, които обикновено свързваме с реакционното. За да се прочиства съзнанието от мръсотията, поощрявана от повелите на властничеството и конкуренцията, е нужно преди всичко да **практикуваме** самоуправление, да практикуваме свободата си, да се **държим** солидарно, а не само да приказваме за солидарността и свободата. Защото никога не се учи да плува, без да влезе във водата. •

Хасан Девринджи

(АНТРЕФИЛЕ

„Социалистите“ борят безработицата

Нови 5000 щатни доносници (по 3000 лева годишно на бройка)

Шефът на АЗ (Агенция по заетостта) Асен Ангелов обобщава, че пазарът на труда в БГ се стабилизира. Очаква се кабинетът да одобри новата програма „Сигурност“, лансирана вече от вътрешния министър Цветлин Йовчев, по която ще се наемат безработни за охрана в отдалечени населени места. Най-вероятно ще бъде осигурен бюджет за около 5000 охранители, за

което ще трябва да се разбрат, че задачата им ще бъде да следят и да информират органите на реда за противозаконни прояви.

(АНТРЕФИЛЕ

В тедфтерчетата на Левски и Волен Сигеров

ЛЕВСКИ: 4 ГРОША ЗА МАСЛИНКИ, ВОЛЕН: 5000 ЕВРО ЗА НОЩУВКА В ХОТЕЛ ДЖОРДЖ V В ПАРИЖ

На покривните етажи на този хотел, намиращ се на № 31 Av. George V в осмия арондисман на френската столица, недалече от прочутото Шанз Елизе, където видният български патриот и съмишленник на Дякона си е

препичал задника, са разположени най-скъпите апартаменти, чиято цена почва от 5000 евро. Те се наемат обикновено от арабски шейхове, крупни петролни босове и руски олигарси.

СМ

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгофа! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3. Що е анархизъм?	2,50 лв
4. Отговор на една въпросна – С. Фор	2,50 лв
5. За общината	2,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.04.1966 г. В Букурещ умира авторът на „Осъдени души“ и „Поручик Бенц“ – Димитър Тодоров Димов.
- На 05.04.1928 г. край Троян се самоубива легендарният анархист Васил Стоянов Попов (Героя).
- На 06.04.1885 г. в Испания излиза първият нелегален вестник „Социална революция“.
- На 07.04.1897 г. в Хасково е роден Георги Жечев Текелиев, анархист, писател и редактор на анархистки издания.
- На 08.04.2004 г. в гр. Казанлък умира анархистът и есперантист Ганчо Лазаров Дамянов, прекарал дълги години в болшевишките душегубки, активен сътрудник на в. „Свободна мисъл“ и член на федеративния секретариат на ФАБ.
- На 08.04.1951 г. в Ихтиманския балкан са убити от болшевишката милиция анархистите Вълчо Генов Пантулов и Ангел Тенев от с. Бяло поле, Старозагорско.
- На 08.04.1978 г. в Париж умира френско-испанският анархист и теоретик Гастон Левал.
- На 14.04.1993 г. в гр. Кюстендил умира анархистът Борислав Мянков, участвал в испанската революция и прекарал след това дълги години в болшевишките концлагери.
- На 16.04.1925 г. е извършен атентатът в катедралата

- „Света Неделя“ в София, дело на болшевиките.
- На 17.04.1925 г. в местността „Градище“ край Габрово са убити анархистите четници Милчо Станев Мишев и Тодор Иванов Попов.
- На 20.04.1899 г. в гр. Ески Фочи, Смирна (Турция) е роден анархистът Тодор Михалчев Бакарлов (гр. Михалчев).
- На 21.04.1841 г. в гр. Толедо е роден испанският теоретик и историк на анархизма Анселмо Лоренцо.
- На 26.04.1931 г. в София излиза хуманитарният анархистически вестник „Дармаган“.
- На 27.04.1925 г. в махала Богдановци до Габрово е убит основателят на Габровската анархистка чета Илия Николов Шаханов (Шанов).
- На 28.04.1903 г. Павел Поцев Шатев взривява парахода „Гвадалкивир“ на френската компания „Месажерс Маритим“ на път от Солун за Цариград.
- На 29.04.1903 г. Йордан Попйорданов (Орцето) взривява „Банк Отоман“ в Солун.
- На 30.04.1903 г. при опит да влезе в телеграфната станция на ул. „Сабри Паша“ в Солун е убит анархистът Коста Курков.
- През април 1925 г. са убити от полицията анархистките Рахила Ангелова и Ивanka Симеонова.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Стефан Попов, Пловдив	26 лв
3. Александър Наков, Перник	10 лв
4. Никола Александров, Мангра	13 лв
5. Костагин Зяпков, Пазарджик	20 лв
6. Колю Гърнев, Богомилово	10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

www.anarchy.bg

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор

А. Ванчев

предпечатна подготовка

Свободна мисъл

АБОНАМЕНТ 2014

СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

